

«Aquest poble té la sang d'orxata»

Dos llibres nous es sumaran en les pròximes setmanes a la llista, ja llarga, d'obres publicades per Manuel Joan i Arinyó.

Un escriptor jove que ha aconseguit escàndol i renou pel seu erotisme, pels seus premis i pel seu treball

V. Partal

Manuel Joan i Arinyó és, definició pública, un escriptor polèmic. Barbat, tirant a gras sense exagerar, ulleraire, des del seu apartament a la falsament cosmopolita Cullera es divisa —«per poc de temps; em posaran una finca ací davant d'ací a quatre dies»— la fins fa uns dies calmada Mediterrània. Una taula de treball, un radiador, una bicicleta gimnàstica, un aparell de música i papers i papers i més papers constitueixen la seua geografia de qualsevol dia a la vesprada, quan es reclou a treballar en el carrer del 25 d'Abril —un nom com qualsevol altre...

—Manel, hi ha gent que diu que tu escrius massa, que sempre estàs presentant-te a concursos, que sempre estàs empenyant amb llibres nous.

—No és cert això. Només que escriga un full diari cada dia són ja tres-cents seixanta-sis fulls. Multiplica per sis o per set anys que porte escrivint, i ho veuràs. Només sóc constant en el meu treball.

—Algú ha dit que pateixes incontinència verbal, o escrita.

—¿Incontinència verbal? Toca'm el pardal. Mira (riu) ¡m'ha eixit un redolí!

La rialla de l'Arinyó té una mica d'epatant. És rotunda i és irònica a la vegada. Li demane que em conteste de debò.

—No ho sé. Hi ha gent per a tot en aquest món i, si hi ha gent que diu que jo escric massa, les seues raons, i la seua part de raó, deuen tenir. Jo escric una vegada a mà, una altra vegada a mà i la tercera a màquina. No sé si és massa.

—No t'esvares Manel, que no parlàvem d'això. I no intentes enganyar, que tothom sap que tu, de màquina, res de res.

—Vinga, sí que és cert. M'ho passen a màquina. Però ja no m'ho tor-

naran a passar. És una història llarga que vull contar. A mi em passaven les novel·les a màquina dues xicones que es deien...

—No sigues indiscret...

—Bé, d'acord. El cas és que ho passaven a casa d'una d'elles i, mentre l'una dictava, l'altra teclejava. Però m'han contat que després, a la nit, es dedicaven a practicar allò que jo relatava. A practicar-ho amb els nòvios, és clar —nòvios que, vull aclarir, són molt amics meus. Però arribà un dia que aquests no donaven ja la talla, i això s'esdevingué mentre passaven unes escenes de lesbianisme, segons sembla, que jo ho sé d'oïdes.

—Ja, ja. ¿I què passà?

—Doncs que també les posaren en pràctica i sembla que no quedaren massa insatisfetes. Però d'ací passaren a coses més grosses. El cas és que vaig rebre un anònim, i les coses s'han complicat un poc.

—No sé si creure-m'ho. De tota manera, va bé per parlar d'erotisme, de pornografia, de totes aquestes coses que sembla que t'interessen tant...

—No, no et confongues. L'erotisme, la pornografia, és una vessant del meu treball. Encara més: puc dir que només faré tres obres eròtiques. Una de forta, que és *Stress*, una de fer riure, que és *Associació de Seducors Tímids*, que em publicarà aviat *El Llamp*, i una altra que titularé *Mateu* i que no serà ni una cosa ni l'altra, correnteta. En realitat, serà una mena de fill d'en Marc. I, quan l'acabe, tancaré la barraqueta eròtica. Que la meua psique no resisteix molt de temps tantes bestieses.

—Manuel Joan i Arinyó. Vint-i-nou anys. Amistançat, d'estat civil. Segons ell, de sexe indefinit i onanista. Dedicat professionalment a fer d'alcalde legal, ha patit més d'una anècdota a causa, sobretot, de la seua obra *Stress*. No es pot ser bèstia en un país de finolis.

JORDI VICENT

«La pornografia només és una vessant del meu treball.»

—Home, de moment, m'han desheretat.

—¿Com això?

—La meua família es reuní en consell i ho acordà. Ja s'havien mosquejat quan llegiren *Han donat solta als assassins*, i per això *Stress* apareixia signada amb pseudònim. Em digueren que ja estava bé, que era el deshonor de la casa, que no tornàs a publicar un llibre així. El cas és que algú els va insinuar que *Stress* també era meu, el llegiren i ¡au!, a la indignència més pura.

—Després parlem de diners. Escolta, ¿i és cert que retornaven llibres teus a les llibreries per porcs? Ho conta el teu editor, el Borràs.

—Sí. I li telefonaven al despatx dient que hi havia coses que mai no s'haurien de publicar. De fet, els llibres anaven embolicats en cel·lofana i hi hagué qui se'l comprà, n'estripà la cel·lofana i després el retornà al llibreter dient que quina porqueria. Això està bé, és propaganda. I no podien dir que no estaven avisats, que la publicitat era ben explícita: advertia i parlava de sado-masoquistes...

—¿Tu ho ets, de sado-masoquista?

—Segons amb qui.

—¿Per exemple?

—No m'emboliques, tu, que no vull parlar de la meua vida privada.

—D'acord, parlem de coses serioses. ¿Com t'ho fas per guanyar tants premis?

—No n'he guanyat tants com diu EL TEMPS...

—¿Quants?

—N'he guanyat quinze, em pense.

—¿I quants diners n'has tret?

—Una misèria, el que més, quaranta mil duros.

—No està tan malament.

—Mira, tu, una faena s'ha de pagar. Jo escric i, per tant, vull guanyar diners escrivint i, en qualsevol cas, ¿què es pitjor, escriure per la vanitat de publicar o per guanyar diners? En la literatura hi ha moltes enveges.

—Tu acabes de comprar-te un Mercedes Benz...

—¡I encara he de guanyar algun premi gros per acabar-lo de pagar!

—Diners són veritat, ¿eh? ¿Per què vas començar a escriure?

—Pura necessitat. Jo vaig començar a escriure gràcies a l'homosexualitat i als poders fàctics. A l'homosexualitat dels altres, ¡no cal dir-ho! Jo crec que els culpables van ser un frare i un batle maricons que hi havia ací a

Cullera, la meua professora de literatura, donya Pasqualita, i la mili. La mili va ser una pèrdua pesadíssima de temps que només m'aprofità per començar a escriure. A mi, el frare em divertia perquè era un escàndol: es passava el dia tocant la piruleta als xiquets, i em feia molta gràcia el batle: el pillaren un dia encavallat per un llaurador en un camp. Finalment, en la mili en vaig veure de tantes i tan grosses, que ja no pugui aguantar més i m'haguí de posar a escriure. Massa homosexuals, xe...

—¿És cert que el teu primer llibre té nihil obstat eclesial?

—Sí, pequè era premi Amadeu Oller, que és una cosa de parròquies. Hi vaig enviar un poemari obscé i anticlerical, el jurat me'n retirà la meitat dels poemes i em donà el premi i la benedicció. Coses que passen.

—Ara publicaràs a Barcelona dos llibres més.

—És que allí tracten molt bé la gent. Publicaré *Soldada Roja* en Empúries, que està escrita a mitges amb Joan Bohigues i és un homenatge a la Cullera que, just enguany fa setanta cinc anys, fou capaç d'ajusticiar un secretari d'ajuntament, un jutge... és la novel·la de quan aquest poble no tenia la sang d'orxata.

—¿Que ara la té?

—Ara l'únic que saben fer és no fer res. I si són policies, perseguir independentistes. Per cert, ¿sabies que es rumorejava que l'assassí de Santi Brouard s'amagava a Cullera? Dic jo que no deu ser cert. Els municipals i les forces d'ocupació ja l'haurien detingut, ¿no creus?

—No. Escolta, ¿i com s'ha atrevit el Xavier Folch a publicar un llibre teu?

—¡És un llibre molt normalet! Només hi ha una fel·lació i una còpula i purament per exigències de guió. El Llamp també traurà ara *Associació de Seductors Tímids*.

—No et faces tanta propaganda, caram. Desmenteix un rumor: ¿veritat que no és cert que estàs escrivint un llibre sobre la Universitat Catalana d'Estiu a Prada?

—¿Com que no? Ho conte tot. I hi apareix tothom. És aquell que et deia abans que portarà per títol *Mateu* i que inclou un diari de companya de la darrera edició amb noms i cognoms de tots. Inclosos aquells que pretenien evitar la promiscuïtat entre els sexes de totes les Catalunyaes. I que no ho aconseguiren, clar. Prada és un terreny adobat.

—Malgrat tot, Manel, malgrat tot. □